

Цигани.

Ний сме шесть и две момчета—осемъ
кротки циганчета въвъ колибата—
отъ мънички свикнали да ходимъ боси,
боси чакаме да мине зимата.

И растемъ—тъй както изъ полето
раснатъ криноветъ златно румени.
Погледа ни е смиренъ и благъ и свѣтълъ,
колкото и да сж мъчни днитѣ ни.

Емнати презъ лѣтото на шатъръ
скитае неспирно и продаваме
хуркитѣ и кошницитѣ, вретената,
цѣла зима съсъ неволя дѣлани.

Нѣкога замръкваме безъ хлѣбъ и
лѣгае до мащеа размирница,
която стария Смайлъ заграбилъ
отъ рѣцетѣ на ормански скитници.

И живѣемъ—неживѣли съ радость—
осемъ циганчета въвъ колибата,
подъ която ослѣпѣлия ни дѣдо
сто години е посрѣщалъ зимата.